

98656832-7	08/2026	ידיעות אחרונות - 7 ימים	עמוד 1	1/7	12.23x33.4
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

56 ראש הנחש

"שירת הסטיקר" הייתה כמו בוקס לבטן של דודו טסה, חוה אלברשטיין מצטערת שלא כתבה את "בלה בליסימה", נגה ארז נדהמה מ"אין לי אף אחד". להקת הדג נחש חוגגת 30 שנה של היפיהופ בועט, ומיטב האמנים והכותבים מתייצבים לבחור את השיר שהם הכי אוהבים

פרויקט מיוחד

יום יום דג

30 שנה לדג נחש:
אמנים וכותבים
מספרים על השיר
שהכניס גם אותם
למכונה של הגרוב < 56

חוה אלברשטיין

קובי אוז

טונה

מוניקה סקס

חמי רודנר

שלומי שבן

נגה ארז

אורי רוטו

עדן חסון

דני סנדרסון

אהוד בנאי

אברהם טל

דודו טסה

יונט טייב

גיימבו גיי

פלד

אשכול נבו

אורי מלמיליאן

אסף גרניט

משכחתו של ענר שפירא ז"ל

רז שכניה

עיוב שייך

רענו שקד

איציק שאשו

מרב בטיטו

דנה ספקטור

חן ארצי סרור

דרור פויר

98656781-0	08/2026	ידיעות אחרונות - 7 ימים	עמוד 56	2/7	27.03x34.46
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

דג זהב :

חזה אלברשטיין לא הבינה איך היא פיספסה, דני סנדרסון התחיל לרקוד, נגה ארז ועונה אימצו ביצים, אשכול נבו יצא להפגין ועדן חסון התחבר. רגע לפני שהדג נחש יוצאים לסיבוב הופעות מיוחד לחגוג 30 שנה של היפ־הופ ציוני, עקסטים חברתיים נוקבים וגרוב ללא מתחרים, ביקשנו מהאמנים והכותבים המובילים בישראל לבחור את השיר שהכי גורם להם לזוז

צילום: אוהד רומנו

פרויקט מיוחד

27.14x34.92	3/7	עמוד 57	7 ימים	08/2026	98656783-2
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

דג זהב :

98656855-2	08/2026	ידיעות אחרונות - 7 ימים	עמוד 58	4/7	27.49x34.96
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

דג זהב :

חווה אלברשטיין "בלה בליסימה" / 2003

אחת לכמה זמן אני שומעת שיר ברדיו ואומרת לעצמי "למה אני לא כתבתי את זה? איפה הייתי?" כך קרה כששמעתי את הדג נחש שרים את השיר "בלה בליסימה".

לאורך השנים החבורה הזאת התגלתה לא רק כמוזיקאים אדירים, אלא כאנשים עם לב רחב, שנושמים את המציאות בארץ עם ביקורת שלצידה יש גם אהבה, עם הומור, עם חוכמה.

כל אחד לחוד וכולם יחד בהחלט אור גדול במציאות המקומית.

במשך השנים גם שיתפתי פעולה עם שאנן סטריט בכמה שירים וזה מילא אותי בשמחה וסיפוק.

קובי אוז "עבריי" / 2000

עבריי, שיר שהוא חלום פלילי של אדם טוב שקשיי ההישרדות בארץ דוחפים אותו אל הפשעים הכי קטנים בעיניו, סוחר סמים וסוחר דולרים מזויפים. השיר הזה מראה כיצד עצימת העין היא כר פורה למעשים שליליים. שאנן מנסה להצדיק זאת על ידי צום או על ידי אצטלה של מחאה... ברור שאצלו זו שאלה קיומית, ברור שההרורים יישארו הרהורים, אבל הקלקול והייאוש החברתי מציצים כאן מכל מילה. בחרנו ללוות את השיר הזה בסגנון סרט פשע מהסבנטז', "שאפט" או בלאקספ-לויטיישן אחר. אני אוהב את המתח בין הג'ורופיקציה המוזיקלית של הפשע לבין החלומות הפליליים השוליים של אדם טוב שנתקל בקיר חייו.

טווה

"חטכרים" / 2003

שבוע אצלו.

מאז הדג הוציאו אלבומים רבים ומופעים לאים ואני אוהב את כולם, יש לומר, וכמעט את כל השירים.

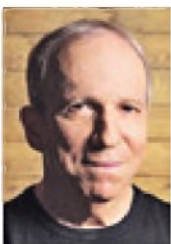
הדג תמיד עשו מוזיקה משוגעת ברמה שאין בארץ וטקסטים פסיכיים, ועשו לנו פסקול יפה לחיים פה, בדורות האחרונים. מדהים שהם עדיין נותנים בראש, שייתנו

צילומים: עמית שטל, תומי הרמן, אסתר רום, אלכס קולמוסקי, שי ברנזון, שאול גולן, אורח רומנו, יובל חן, ענת מוטברג, דנה קופל, גיא כושי ויריב פיין, טל שחר, אפי שרי

תמיד בראש. הנה, הלכתי לברכות, נהייתי דודה שלי. דודה שרופה אני. כש"גם זה יעבור" יצא הם נתנו לי את הבמה הראשונה. הוא כרצע בפעם הראשונה על ידם בבארבי, תוך כדי שאני עובר שבץ, ואפילו כמעט ולא ידעתי את המילים של השיר בעצמי. אז תודה להם על זה. בחרתי את השיר "מספרים" כי הוא שיר מדהים בעיניי, עם הפקה מדהימה ויוצא דופן בסאונד ובגרוב הישראליים, עם טקסט לא נורמלי. יצירת מופת, אחת מני רבות.

כמעט בלתי אפשרי לבחור שיר אחד, אבל אני שם את הספוט עליו.

דני מודרמן "סע" / 2018

לחבר חולי לריקוד, רק הדג נחש יכולים, ואין כמותם שימחיי שו את המציאות הזאת, בצילום רנטגן מעמיק, קצבי ופיסיכרלי. השיר יורד מהאוזניים עד הרגליים באלפית השנייה, מרקיד, מקפיץ ומשמח כל לבב.

יצא לנו להתארח בהופעות האחד אצל השני לא מעט, וזה תמיד יום חג בשבילי. אז בניגוד למילות השיר, רק בריאות, ותנו בראש לעוד 30 שנה.

מוניקה סקס "שלום, סלאם, פיס" / 2000

יהלי סובול: כמו שאומרים, "יש לך אחות מאבא אחר", אז הדג נחש הם אחותנו מז'אנר אחר, אנחנו מרגישים המון-המון קרבה אליהם. לאורך השנים פגשנו אותם המון פעמים, התארחנו אצלם, הם התארחו אצלנו, ותמיד הווייב היה נורא-נורא טבעי, משפחתי. אנחנו מרגישים שאנחנו באים מאותו מקום, אפילו שאנחנו בז'אנרים שונים.

השיר שאני בוחר הוא מהאלבום הראשון, "שלום, סלאם, פיס".

אני פשוט זוכר את הפעם הראשונה ששמעתי את השיר הזה. הייתי בדרך לשיעור פסנתר (רציתי ללמוד פסנתר, לא החזיק הרבה זמן) ממש החניתי את האוטו מתחת לבית של המורה.

כשמעתי את השיר הזה אפילו לא ידעתי מי הלחקה, אבל הוא היפנט אותי מהשנייה הראשונה כי העניין הזה של לשיר על משהו שכאילו פוליטי, במיי רכאות, ועדיין לעשות את זה בצורה גרובית ומגניבה ושתכנס דרך הרגליים ודרך האוזניים, זה היה מאוד מרשים בעיניי, מאוד אהבתי את זה, ואני אוהב אותם מאז ועד היום.

שלום, סלאם, פיס אפשרי גם כאן.

הלהקה בתחילת הדרך

חמי רודור

"הנה אני בא" / 2006

הם כבר 30 שנה עושים את זה, התרגלנו אל הגרוב המשובח והטבעי כל כך. התרגלנו לפלואו של טקסטים אינטליגנטיים שלא מפחדים להיות פוליטיים. והלב, הלב תמיד במקום הנכון. בחרתי את "הנה אני בא" על המתח שבין ג'רוז לטיי-אלי, בתוכו מתקיימים הרבה מניצוצות ההשראה של ההווה הישראלית. "החומס טוב, זה בדוק", והדג נחש פשוט נהדרים כבר 30 שנה. וואו.

דנה ספקטור

"הנה אני בא" / 2006

אני מתה על השיר הזה כי הוא שיר ההיפ-הופ הראשון שממש אהבתי. עד אז לא יכולתי לסבול היפ-הופ, בטח לא ישראלית. ואז, יום אחד, במכונית האופל החבוטה של חברה שלי, פתאום שמעתי ברדיו את החדש של הדג נחש.

לא גרתי בירושלים יום אחד בחיי, אבל כששאנן שר - הבנתי כל כך טוב למה הוא מתכוון. אמנם אני נולדתי בחיפה, ובזמן שאצל הדג נחש לכל אחד ברחוב יש "תשע אחיות" ו"חומס" ו"בית"ר", אצלי זה היה

לראות ירוק בכל פינה ולרדת בשבת לחוף הבונים. אבל זה ממש לא משנה. כי שנינו פולנו כל הזמן לעיר הגדולה שבה אתה "מכיר, מתערב, מתמוג".

זה לא שיר אהבה לאף אחת מהערים. זה שיר על לא למצוא את המקום שלך בשום מקום, כל הזמן להרגיש את הפומו הזה, שבעיר השנייה, זו שלא בחרת בה בסוף, קורה הדבר החמקמק הזה שנקרא חיים. מדהים איך אפילו עכשיו, כשאני תושבת תל-אביב כבר 30 שנה ויותר, אני עדיין תוהה אם לא הייתי מאושרת יותר בחיפה. מה לא הייתי עושה כדי לעלות עכשיו על הכביש, לגופף לשלום לקורקינטים שגורמים לי להרגיש כמו דמות משנית במשחק מחשב ולשאוג "הנה אני בא", בחזרה לחיפה, למפרץ שמנץ צנץ אליו מהמרפסת, כמו שכתבו הדג נחש: "עכשיו, כשאני IN, מבין, זה לא גוצץ / כמה רעש, כמה פיה, תן לי דשא, תן לי עץ".

שלומי שבו

"אף אחד" / 2000

בשנת 2000, בעודי יושב מול הרדיו ומחכה לשמוע סוף-סוף את הסינגל הראשון מתוך אלבום הבכורה שלי, התחיל להתנגן שיר שלא הכרתי, מאת להקה שרק שמתי

עתי את שמה.

"אין לי אף אחד".

בבית הראשון הסתקרנתי, בשני התאהבתי, וכשהשיר נגמר השגתי את

98656831-6	08/2026	ידיעות אחרונות - 7 ימים	עמוד 59	5/7	27.35x34.41
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

דג זהב :

מספר הטלפון של הסולן כדי להגיד לו את כל זה. שאנן סטריט, איזה שם מושלם לראי פר ירושלמי. הוא היה חביב ומעט משועשע, ומאז אנחנו חברים.

בדיעבד, השיר הזה מחזיק הרבה מה גיאולוגיה הייחודית של הרג נחש - הוא קליל כדגדגון "פעמון", הולם כ"פטיש" ומ צהיר על הכוונה הכפולה שעומדת בבסיס - כמעט - כל שיר שלהם. קודם כל לחרו, אבל בעיקר להזכיר - "אין אלימות שאין לה מחיר".

עם מזי כהן מלמעלה ופיט סיגר ברקע, השיר הזה מצליח להיות מחאתי אבל לא דוגמטי, רודף צדק ונוסף חיים, ממש כמו הלהקה ששיגרה אותו לאוויר העולם אי שם לפני כמעט שלושה עשורים. תודה ומזל טוב, דגים, לעוד הרבה יצירה טובה.

נגה ארז "אף אחד" / 2000

הרג נחש הגיעו להופיע בבית הספר שלמדתי בו, ואני זר כרת ששמעתי את השיר "אין לי אף אחד" והייתי בהלם, בעיקר בגלל הוורס השני: "מנשה המגניב היה מת לזוין, כבר נשבר לו הזין תרתי משמע מלשבת ולאונן". הייתי כל כך בהלם שהלכתי ולמדתי את כל המילים בעל פה, ועד היום זה השיר שאני הכי מחכה לו בהופעות של הרג נחש,

ואיזה מזל שיש לנו אותם, וכמובן, את מזי כהן, מזי כהן!

אורי רוט "הכאפה המצלצלת" / 2004

אני הייתי בעשרות, אם לא מאות, הופעות של הרג נחש בתור ילד, וגם אחרי זה. ו"הכאפה המצלצלת" זה אחד השירים שהכי העיפו אותי בעולם כשהוא יצא.

בחיים לא שמעתי ביט כזה, סאונד כזה. זה היה פשוט מטורף. אין עליהם, מה נגיד?

משפחתו של ענר שפירא ז"ל "ואלם עם שאנן" / 2023

סוכות 2023, אנחנו בנסיעה משפחתית, וכמו נסיעות רבות, אנחנו בתורות מש' מיצים מוזיקה, כל אחד כמה שירים. מגיע תורו של ענר והוא מחליט לשים את "ואלם עם שאנן", עובר איתנו על השורות, מסביר את המילים שאולי פיספסנו ולא הבנו. בדיעבד, "דג לייף" בכלל ו"ואלם עם שאנן" בפרט נהיו לפסקול הקודם לסערה, ויותר מזה, לאחד האלבומים האחרונים שענר האזין להם. הכנות, הכמיהה לשלום

והיכרות עם השטח מקרוב המשול' בים באופן חד ועוצמתי בשיר זה ליוו את ענר בחייו והיו מרכיבים מהותיים בתפיסת עולמו. אולי בגלל זה השיר תפס כל כך את ענר באותה העת, ואולי אף בגלל זה הוא כל כך מתחבר לנו באופן טבעי עם ענר.

(ענר שפירא ז"ל נרצח ב-7 באוקטובר במסיבת הנובה, לאחר שלחם בגבורה במחבלים במיגונית. לפני מותו הוא הק' לית את השיר "שנאת אחים", שיצא בא' פרייל 2024 בדואט וירטואלי עם סולן הדג נחש שאנן סטריט).

דודו מטה

"שירת הסטיקר" / 2004

בן דודי, הגיטריסט אמיר בן עמי, שהיה חבר להקה בזמנו בדג נחש, השמיע לי את השיר הזה בפעם הראשונה לפני ארד' חת שישי באוטו. קי' בלתי בוקס לבטן כמו שלא קיבלתי משום דבר ששמעתי אי פעם. הטקסט החריף, האומץ, המוזיקליות שמש' לבת שם את אהובה עוזרי, המחשבה להביא אותה לדבר הזה, וכל החיבור ממש העיפו אותי.

אני לא חושב שתמיד מוזיקה צריכה להשאיר אותך עם כל כך הרבה מחשבות, זה בדרך כלל משהו שאני משאיר לסרטים, אבל איכשהו השיר הזה, עד היום כשאני שומע אותו, הוא כל כך כואב וכל כך חזק. הטקסט של דויד גרוסמן, הלחן, ההפקה, הכל!

ויש שם רגע אחד בסוף... "הכל בגללך, חבר", ואז הדממה הזאת. פשוט מושלם. כמה פשוטה וברורה הייתה המראה שהם הציבו בפנינו.

אסף גרוניס

"שירת הסטיקר" / 2004

בתור ירושלמי, השיר הזה תמיד הרגיש לי כמו פס הקול של העיר. העיר לימדה אותי שאין אמת אחת ושאין סיפור אחד, יש אוסף של אנשים, אמונות, חלומות ופ' חדים, וכולם חיים יחד. לפעמים זה צורם ולפעמים זה יפה, אבל תמיד אמיתי.

"שירת הסטיקר" מצליח להפוך את כל הפסיפס הזה למוזיקה, ובגלל זה השיר הזה מלווה אותי לאורך כל הקריירה. במסעדה, כמו בעיר, אתה פוגש אנשים מכל העולם, וסביב שולחן אחד יכולים לשבת אנשים שמגיעים עם דעות, שפות וסיפורי חיים שונים. אבל כשהאוכל מגיע לשולחן קורה משהו אחר - ולרגע כולם חולקים את אותה חוויה.

גם אחרי שנים, כשאני שומע את "שירת הסטיקר" אני שומע את ירושלים - את השוק, הרחובות, הכאב והתקווה.

אני שומע מקום שלא מנסה להיות פשוט, אבל אמיתי. בגלל זה השיר הזה לא מתיישן. הוא מזכיר לנו כמה מורכב להיות אנחנו, אבל בעיניי המורכבות הזאת היא הדבר הכי יפה שיש.

יוני טייב

"שיר וחמה" / 2010

אני זוכרת את הפעם הראשונה ששמעתי את השיר הזה. עצר' תי הכל. זה בדרך כלל סימן שמהו ממש טוב קורה כרגע וצריך לעצור כל פעולה אחרת שהיא לא הקשבה.

ליין גיטרה מהסרטים שהתיישב על הביט המנצח וליריקה מעולה - ניצחון. בתקופה ההיא עוד עשיתי הרבה די'ג'יי סטס, ולא היה סט שבו לא ניגנתי את השיר הזה בקביעות. אחד הטובים שלהם בכל הז' מנים.

חו ארצי סרוו

"שיר וחמה" / 2010

במדינה שבה מורדי' עים על מלחמות כמו על מזג אוויר ומתכ' ננים חופשות לפי ממטרי טילים בלי' סטיים, כל החושים הופכים לקהים. איך אפשר להתרעם על מציאות מעוותת אם בכל יום יש חרשות שמספיקות לשבוע, וכל כותרת יותר מטורללת מקודמתה? רק בישראל נדרש מאיתנו לעבוד במשרה מלאה באזרחות שלנו. לעקוב מתי גנבו אותנו, מתי עשו עוול בשמנו ומתי מתקפת הטרור הבאה. אין רווח ואין נשימה. ולפעמים כל מה שאפשר זה להוריד את הראש, להתרכז במעגלי השייכות הקטנים וביום טוב אולי לשיר שיר נחמה.

זה מה שהציעו לנו הרג נחש כבר בשנת 2010, כי "אפשר לשבת כל היום ולטחון ולטחון את זה, לשבת כל הלילה וללעוס וללגום את זה, אבל למה לי לצלול ולחטוף דיכאון מזה". אז זה שיר מחאה

98656830-5	08/2026	ידיעות אחרונות - 7 ימים	עמוד 60	6/7	27.07x34.37
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

דג זהב :

או שיר נחמה? ביקורת על מי שעפים על ערק איילים ושרים שיהיה טוב או גם וגם? בישראל חייבים להחזיק יחד את שתי צורות הקיום הסותרות האלו. הגיטרות של יהודה קיסר והרפרנסים ל"שיר השירים" הפכו את שיר נחמה לקפסולה ישראלית מרובת שכבות שמחזיקה את הגיטרות בעצמות.

רעון שקד

"חליפות" / 2004

העובדה ש"זה הזמן להתעורר, הבית מת" פורר הפכה לשורה הנדרשה והאקטואלית לנצח בהפגנות מחאה של הרג נחש היא אולי מוצדקת בדרכה, אבל "חליפות" היה תמיד שיר טוב בהרכב - הפזמון בהגשתה המעלפת של ליאורה יצחק לכדו לא ייצא לכם מהראש להמשך חייכם מרגע שתיחשפו אלי - ומציע כמה קביעות נכונות ליימים אלה לא פחות, כולל: "רמינו לעצמכם שניקח אחריות על גורלנו / נפסיק לתת לחארות לחרבן גם עלינו / נבין שההבדל בין בני מיעוטים לטובי בנינו איננו / נשיר מבט אלוהי ונאמר דיינו".

זה שיר שיש בו מידה דג'נרציה רגיי לה של חריפות ונאיביות, ומצליח לא רק לנעוץ סיכות שונות בפוליטיקאים יש-ראלים כאשר הם ובאינטרס המשותף להם ולתקשורת בזמן אוויר, אלא גם לנסח תור כנית פעולה אפשרית ("רק האנשים יכולים לייצר אפיק אחר, כביש עוקף חליפות") ולהשאיר אתכם עם הוק מוזיקלי שכאמור, מסרב להתפנות. ישנם שירים של הרג נחש שהסבלנות אליהם - בפרט על כביש 2 בצהרי שבת, בדרך המייגעת חזרה הביתה - מוגבלת בשלב זה. "חליפות", בשבילי, תמיד בא טוב. קלאסיקה.

גימבו גיי

"מה נעשה" / 2004

בתור סטודנט לתקשורת, בגיל 22 השיר "מה נעשה" היה התנ"ך שלי, כי הוא נגע בכל מה שהעסיק אותי בתואר הראשון. באותן שנים כתבנו, עמית אולמן, איציק

פצצתי ואני, את אופרת הראפ הבלשית "העיר הזאת" לתיאטרון האינקובטור הירי שלמי. "העיר הזאת" עמוסה במחוות לראפ ישראלי, ובסצנה מותחת אחת נשמעות דפיקות בדלת והבלש ג'ו מצטט מהשיר הזה: "דפיקות בדלת, אולי שוטרים?" בכל ההצגות, וההצגה רצה עשור, הופתעתי לטובה מזה שכל הקהל תמיד ויהא את השיר רה הזאת וצחק. אף פעם לא הייתי בטוח אם השיר "מה נעשה" הוא להיט ואם הקהל יוזה את הציטוט, כי הרדיו כמעט ולא ניגן אותו בגלל שהוא חוגג עישון וויד. שמחתי לגלות שהוא לא רק ההמנון שלי. אחרי כמה חודשים שההצגה רצה, הרג הפתיעו אותנו ובאו לצפות בה ביחד. הם הגדילו לעשות והזמינו

נו אותנו לשבת איתם אחריה כבר במחנה יהודה, במה שהיה בשבילנו ערב בלתי נשכח של אבק כוכבים.

אשכול ובו

"זמן להתעורר" / 2013

אחד מזיכרונות הילדות הראשונים שלי הוא מהפגנה. אני על הכתפיים של אבא שלי בגן האם בחיפה. הפגנה למען השלום. אז, ובמשך שנים רבות, רבות מדי, פס הקול של ההפגנות שהשתתפתי בהן היה מלנכולי. נוגה. מקונן. ואז הגיע "זמן להתעורר" של הרג נחש ושינה לגמרי לא רק את המוזיקה שמלווה מחאות, אלא גם את האני רגיה שלהן. אם הבית מתפורר, לימד אותנו השיר, זה לא הזמן להסתתר או לקטר: "זה הזמן להתעורר", להתגבר, לזעוק. שמענו הרג נחש בדרך לבפור, בזמן הקורונה, כדי להיטען באמונה שאפשר לשנות, אמונה שהיא הליכה של כל מחאה. שמענו הרג נחש בדרך לקפלן, כדי להיזכר שכשאומרים לנו להירגע - זה הזמן לחשוש. וכן, בחרתי בשיר הזה, לא במקרה, דווקא עכשיו. יש לנו סיכוי לעשות שינוי במדינה באוקטובר. ועכשיו, יותר מתמיד, "זה הזמן להתעורר".

אורי מלמיליאן

"זמן להתעורר" / 2013

השיר מזכיר לעצור רגע בתוך כל הלחץ של החיים, לזכור שיש בורא לעולם, ולהשתדל להיות בן אדם טוב יותר. בעיניי המסר שלו הוא לא להיות אדישים אלא לבחור בטוב, באהבת חינוך ובכבוד אחד לשני.

רז שנוי

"גבי ורבי" / 2003

לכאורה קולקציית בדיחות חצי פריטות שיצאה משי לייטה, בפועל מסתתר ב"סטיק" של "גבי ורבי" אחד השיעורים היותר מבריקים של הרג

נחש בתולדות ישראל. הקסם של "גבי ורבי" לא נעוץ רק ביכולת לרכוב באופן מרהיב על נוסטלגיה ישראלית ייחודית בלחן שנשזר מתוכניות הסבטיו של הטלוויזיה החינוכית, אלא גם בכישרון העל לעשות את מה שמעטים מאוד הצליחו לשלב ביצירה אחת: להצחיק עד רמעות, עדיין לשמור על מסתורין ובאותה נשימה לכתוב ביקורת חברתית ופוליטית שלא התיישנה עד היום. זה שיר שנשמע

בהתחלה כמו קרנבל של שטויות. "הומר סימפסון", "שרתון פלאזה", "ירמי קפלן", "הרצל", "טרומפלדור", "מקל קסמים" ו"טלוויזיה חינוכית", הכל נזרק לבלנדר אחד גדול. אבל כשמקשיבים באמת, מגלים שהכאוס שהתקבל הוא בעצם דיוקן של ישראל, פיסת סאטירה גאונית. מדינה שבה תוכניות ילדים, המיתוסים הציוניים, תרבות הפופ והחדשות של הערב חיים צמוד באותו משפט, בלי לבקש רשות זה מזה.

"גבי ורבי" בנוי כמו הזיה. דמויות קופצות בין זמנים, ההיסטוריה הישראלית מתערבבת עם תרבות הפופ, הרצל הופך לרמות פסיכולוגית, וטרומפלדור מעדכן את אחד המשפטים המכוננים של הציונות ל"טוב למוחטה על ארצנו". שום דבר לא קרוש, אבל גם שום דבר לא באמת נהרס. הכל פשוט נבחן מחדש דרך הומור. כאן גם נעוץ ההבדל בין סאטירה לציניות. הרג נחש לא לועגים לישראל מבחוץ. הם צוחקים עליה מבפנים. הם צוחקים על הדרך שבה אנחנו מספרים לעצמנו את הסיפור הלאומי, על החינוך, על הסיסמאות, על הניסיון להפוך מציאות מורכבת לסיפור פשוט עם סוף טוב. התחלת הפזמון, "הרג נחש עושים היפ" הופ ציוני", נשמעת גם ב-2026 כמו אחת השורות האירוניות היותר ברורות הישראליות. לא רק "שירת הסטיקר", אלא ציונות שמרשה לעצמה להעלות שאלות נוקבות, להתווכח, לצחוק ולהתריס. בסיום, אחרי כל מקלות הקסמים והטוילים בזמן, הגיבור חוזר למציאות. אין באמת מקלות פלא, יש את מדינת ישראל על שלל בעיותיה, שלא מקבלות תשובות. הטקסט והלחן מזכירים שגם את הסיפורים הכבדים, הרציניים, החינוכיים, נגיה, אפשר להעביר ביצירה מוזיקלית סאטירית, לפעמים זו הדרך החדה ביותר לומר את האמת.

עיוב שיר

"זה לא אני" / 2003

סמל ניר אביבי ז"ל היה רק בן 20 כשנהרג רג בתאונת בט"שית עת חזר מחופשה לשירותו בגזרת הר דב. אלמלא היה בן הגרעין של שאנן סטריט, סביר להניח

שהתקרית שבה הסתיימו חייו הקצרים מדי הייתה מתווקת בארכיון המתפקע של טרגדיות מודחקות. אבל סטריט, וזה מה שהופך אותו לאחד מחשובי הכותבים באגף המוסרי והמדולדל של המוזיקה הישראלית, לא היה יכול להישאר אדיש גם 12 שנים לאחר מכן, והוא הפך את מותו הטרגי של ניר לטקסט מכונן על התכונה הכי נוראית של וירוס ההתחממות מאחוריות: הוא מידבק בטריוף ושום אדם, מערכת ואפילו מדינה אינם חסינים מפניו. הביט הקדחתני, דראם אנד ביס, רק מעצים את תחושת המחקק, ככל שהאשמה נבעטת הלאה: מהנהג למ"פ, מהמ"פ לצבא, ומהצבא לציבור כולו. וזה "רק" סיפור אחר, על חייל אחר. עכשיו תחשבו כמה "זה לא אני" שמעתם מאז 7 באוקטובר.

איציק שאשו

"יום שישי" / 2013

אישית, לא מצאתי את עצמי בניסיונות הקורמים לטפל מוזיקלית ביום גשר הזה שבין חול לשבת. "יום שישי הגיע" של דקלון מת" מקד יותר בפיוטי שבת שבוקעים מהחי

לונות, ואילו "יום שישי" של בניזין בכלל מתאר מציאות כאוטית עכורית - לצאת ביום שישי למסיבה בעיר שנמשכת עד הבוקר? לא מאז סוף האייתי. סורי, פוליקר. אבל הרג נחש הצליחו לזקק את המהות של יום שישי. ההרגשה הזאת של ההפסקה הנחוצה אחרי עוד חמישה ימים שהרגישו כמו 50. הורדת ההילוך שמתחילים להרגיש משעות הצהריים, אחרי שבכל זאת רחסנו קפיצה קטנה לשוק, וקיפלנו מוסף לשבת מתחת לבית השחי, וסחבנו שקיות עם חטאים שאנחנו מרשים לעצמנו לבלוס רק בסופ"ש. למעשה, עכשיו, כשאני חושב על זה, דרוש פה עוד איזה שיר שעושה כבוד רק לכמה שעות האלה בין 16:00 ל-19:00 ביום שישי, שבהן באמת לא עושים שום דבר חוץ מלהתכוון לרגע שבו נימרח על הספה של ההורים אחרי ארוחה מוגזמת.

כמו אצל ההורים של הרג נחשים, גם אצלנו הנוף בשלב הזה מורכב מפירות, פיצוחים, ושיחות קבועות על "המצב", אלה שתמיד נקטעות עם ועקת השבר של אמא שלי מהמטבח, שהרגע חרב עליה חצי מעו

98656840-6	08/2026	ידיעות אחרונות - 7 ימים	עמוד 61	7/7	27.31x34.2
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

דג זהב :

למה כי "אוי ואבוי, שכחתי להוציא את החיילים שהכנתיו" מה יש להגיד, צדק שאנן סטריט כשאמר "והוא בא בדיוק בזמן".

מרב בטיטו "קובלנה על מפלגות ישראל" / 2013

אם לא הייתם יודעים שזה מאיר אריאל שכתב את המילים להמנון הבחירות הנצחי של ישראל, בקלות הייתם מהמרים על קובי אוז - האיש שבצע את הדג נחש לקרמת הבמה בסוף שנות ה-90 ועזר להם לגלות לישראלים למה הם חייבים "היפ-הופ ציוני". 12 שנים הוא שכב במחברת שלו עד שהגיע ב-2013 לירידים של שאנן סטריט והולחן בידי הלהקה רק כדי להפוך לשיר הזה שיפתח עונה של "ארץ נהדרת", יופק בידי זכיינית של טלוויזיה מסחרית בשעות

הפריים-טיים, וזכיר לבוחר הישראלי שבביצוע הנכון - קובלנה יכולה להיות ממש מגניבה. "עלו לי עד כאן" - הביטוי האולטימטיבי יליד הפריפריה שמשקף מצב רוח לאומי ללא צורך בירידה לפרטים או בנימוקים מלומדים, התיישב בול תחת עטו המשוהב של הקיבוצניק מפרדס חנה שנפטר בפתאומיות חודש לאחר כתיבתו, וקם לתחייה בירושלים הבנויה כשהוא משוחק בידי הכוכבים הגדולים ביותר של התרבות הישראלית, הצליח לזקק תמצית של איוון מדויק בין מחאה ואפקטיביות. ואם יש מישור שמתור לו להתנסות עוד 30 שנה נוספות בתמהילי מילים ולחנים משובבי נפש - בטעמים מקוריים כמו מאיר אריאל, עוזי חיטמן, דויד גרוסמן, ברי סחרוף, יהודה קיסר, שי צברי, אהובה עוזרי, מזי כהן, דקלון, יצחק קלפטר ועוד רבים וערבים לחך שלנו, זה שאנן סטריט. לא רק כי בקול בלנה שלו אין רבר עם רטינה, מרמור או זעם - רק שמחת עניים של הזכות למחות נגד הממסד, אלא בעיקר כי הצליח להפיגיש את הסנטימנט של הכותב מהאליטה

של פעם עם ה"חלאס" של האזרח הקטן מהיום, ולעשות מזה המנון על-זמני שעורשה חשק לצרוח אותו גם היום.

דוד כויר

"עיר האלוהים" / 2023

אי-אפשר לספור כמה שירים נכתבו על ירושלים, ובכמה שפות, ב-5,000 השנים שבהן היא קיימת, כמו שאי-אפשר לספור כמה אנשים חיו בה וכמה הקריבו את חייהם במלחמות עליה, כמו שאי-אפשר להגדיר אותה - זה כמו לרחוס סופה לקופסת גפרורים - ועדיין, כל כך הרבה ממשיכים לנגות: לחיות, להילחם, להגדיר, לשיר. הדג נחש מנסים שוב ושוב. ירושלים מופיעה עשרות פעמים בשירים של הלהקה (ניסיתי לספור ואז שאלתי את עצמי מה הטעם בזה בעצם, והפסקתי). מכל הניסיונות, ההרואי ביותר בעיניי הוא "עיר האלוהים", מתוך "דג לייף" (2023). "מי שלא בפנים אף פעם לא יבין".

זה שיר נהדר, אוהב וכואב, ויש בו משיפטים שדווקא כן מצליחים לרחוס סופה של טירופים בני אלפי שנים לקופסת גפרורים, כמו: "ירושלים של נחושת, של קודש ובושת / של עומק ועומס, טינופת וגופת / ותופת. סחרחורת של עושר ועולב / ואופל וכותל ואומץ" - בול ירושלים!

שלא לדבר על "באבנים פתקים כי הכינים ריקים / והלילות קרים, הנשקים חמים" או "ירושלים של אור, אור גנוז אורגני / עשויה אורגני, לחוצה כמו פאבלה / אורגני מנטים אורגניים, אורגני אורגניטליים". זה נכון - "מי שלא בפנים אף פעם לא יבין".

עדן חסון

"שניפגש רק בשמחות" / 2023

לפני כמה שנים הקל-טתי עם הדג נחש את השיר "שניפגש רק בשמחות", שעד היום הוא אחד החיבורים המוזיקליים המיוחדים ויוצאי הדופן בקריירה שלי. מהרגע הראשון הבנתי שהסוד של הקילומטראז' המפואר שלהם הוא שהם מעולם לא הפסיקו להסתכל לחברה הישראלית ישר בעיניים ולדבר רק את האמת שלהם. בשבילי הם בית ספר לאיך לוקחים את המציאות, על כל המורכבות שלה, והופכים אותה למוזיקה.

אהוד בואי

"רעדה האדמה" / 2016

לפני כעשר שנים חברי הדג נחש פנו אליי בהצעה להקליט איתם שיר. עדיין אין שיר, אמרו, יש רעיון וכיוון כללי. נפגשנו בשעת ערב באולפן ההק-

לטות וזכיתי לראות איך החבורה המורפלאה הזאת עובדת. אחד כותב טקסט לבית ראשון, השני לבית שני, במקביל שניים עובדים על הלחן, ועוד מישור מחפש סמפולים, וכל זה תוך חרות יצירה מירבית.

כעבור שתיים השיר "רעדה האדמה" עמד ונכנסנו להקליט אותו.

תודה לכם, חברים, על הרגעים האלה שלא אשכח, ועל 30 שנות היצירה המקורית האמיצה והסוחפת שלכם.

אברהם טל

"תן לי מנגינה" / 2015

התמזל מזלי לעבור דרך ארוכה עם הדג נחש - היה לנו מופע משותף וחרשנו יחד לא מעט במות. אין על החבורה הזו, פשוט לא ייאמן. ומי כמוני, יוצא חבורה בעצמי, יודע כמה זה נדיר: קבוצת גברים שעובדת כל כך הרבה שנים יחד, כשהאהבה ביניהם מורגשת בכל רגע. בלי מלחמות אגו, עם פרגון ענק, תחושת "יחד" אמיתית, ומקום ייחודי לכל אחד בתוך השלם. חבורה של מוכשרים וגאונים.

זכורים לי במיוחד הסשנים באולפן כשכתבנו יחד את "תן לי מנגינה" - רגעים שהורים של השראה, שמחה ואושר.

פלד

"זה לא מה שיכיל אותי" / 2016

יש לי כל כך הרבה חוויות מרגשות עם הדג. אני גדלתי עליהם, ולעמוד איתם על אותה במה היה ללא ספק הגשמת חלום, אבל החדוויה הכי מרגשת הייתה לי כשצילמנו את הקליפ ל"זה לא מה שיכיל אותי". צילמנו את הקליפ במנחמה והייתה לי הזדמנות להראות להם איפה גדלתי, ואפילו אירגנו משחק כדור רגל במגרש שהייתי משחק בו כילד עם חברים מהשכונה שלי. בסופו של דבר משה המתופף נפל ושבר את היר, אמנם סוף קצת טרגי לאירוע מרגש, אבל כל כך סמלי שגם יצא להם להכיר את המרפאה של מנחמה. ✕

רוצים לשמוע את הפסקול הנוכחי?

סרקו את הברקוד